

никът“ на Царь Симеона, който е билъ преписанъ за князь Свѣтослава въ XI. вѣкъ, а още повече приписката въ триодѣтъ отъ XIV-ятъ вѣкъ, който е принадлежалъ на Норова *). Ние видиме, че рускиятъ преписвачъ замѣнява името на царь Симеона съ името на княза Свѣтослава и старая се да са отдалечи отъ оригиналѣтъ; а сѣрбскиятъ преводачъ са схъзнава, че е извършилъ тѣшко дѣло. Но старо-българскиятъ езикъ е претърпѣвалъ измѣненія и въ сама България. Известно е, че България, която много пѣти е търпѣла потрѣсенія не само въ гражданско, но и въ черковно отношение, е била длъжна да подпада и въ извѣрѣдно невѣжество, което е имало голѣмо влияние и на народниятъ езикъ. Но г. Григоровичъ мисли, че въ България въ така нарѣченниятъ „срѣдни периодъ“ са е чувствувала даже и потрѣбность да са измѣни или да са преобрази стариятъ черковни езикъ. Съ това дѣло съ са занимаде двата български патриарха, Иоакимъ и Евтимий. Тѣхните труди съ биде слѣдъ време точка за подражанье и тѣхното време са нарича търновски периодъ на черковно-славянската литература. Иоакимъ е живѣлъ въ XIII., а Евтимий въ XIV-ятъ вѣкъ. Тѣхните списания иматъ различни ударения, о к с и и в а р и и, които са не срѣщатъ по-напредъ. Послѣ падението на Сѣрбия и послѣ унищожението на България, срѣдоточието на черковно-славянската книжевность са упѣтило камъ сѣ-

*) Тая приписка е немаловажна за историята на старо-славянскиятъ езикъ. Его я: сѣи тріодъ извода светогорскаго праваго и съ типикомъ и съ октаикомъ извода нового на истинъ боугарскаго іезыка — теръ Богъ вѣсть велма яи е было оусмылно прѣставѣти га на сѣрбски іезыкъ“.